

Arrest

nr. 140 000 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XAN, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2015 houdende bevel tot terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot teruggrijping, dit is de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Op 20/02/2015 om 18:55 uur, aan de grensdoorlaatpost Zaventem, werd door ondergetekende, de heer / mevrouw :

naam G. [...] voornaam E. [...]

geboren op 12.12.1973 te <Moldavië> geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Moldavië (Rep.) wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te Moldavië op : 16/02/2015

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Istanbul met TK1939 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

(C)

Reden van de beslissing: Betrokkene komt in België om met zijn gezellin en kind te vestigen. Hij is niet in het bezit van visum D “ familiehereniging”. Hij moet via de belgische ambassade in zijn land ver herkomst een visum D aanvragen om een dergelijk vestigingsrecht te bekomen. Hij is niet in het bezit van een verblijfsvergunning voor België

[...]

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

(E)

- Reden van de beslissing: Betrokkene woont blijkbaar reeds langere tijd in België maar is niet in het bezit van een verblijfsvergunning, noch is hij hier ooit ingeschreven geweest.*
- Betrokkene is in het bezit van een ticket met omgekeerde reisweg. Betrokkene is hier vertrokken op 31/01/2015 met bestemming Chisinau via Istanbul.*
- Betrokkene verklaart hier werkzaam te zijn, maar is niet in het bezit van een arbeidskaart.*
- Betrokkene is niet in het bezit van een terugkeerticket en kan niet bewijzen dat hij van plan is om de wettelijke termijn van 3 maanden in een periode van 6 maanden te respecteren.*

Betrokkene geeft trouwens zelf aan dat hij zich hier wil vestigen.

Reden van de beslissing:

Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

(G)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 585 euros voor een onbepaalde verblijf. Een gedrag van 45 euros per dag is verplicht voor een verblijf bij een familielid.

[...]”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de teruggrijping dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij momenteel te Steenokkerzeel in het transitcentrum Caricole wordt vastgehouden om de teruggrijping te waarborgen.

Aangezien vaststaat dat de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging

van de bestreden verwijderingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering in zoverre deze betrekking heeft op de terugdrijving, conform 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voldoende aangetoond.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel, voorzichtigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De verzoekende partij meent ook dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

2.3.1. De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de ingeroepen wettelijke bepalingen en beginselen. Vooreerst wijst de verzoekende partij erop dat er geen evaluatie van haar gezinsleven gemaakt werd. In dit verband wijst ze haar relatie met mevrouw M.R. en naar de stukken die ze hieromtrent bijbrengt. Bijgevolg is artikel 8 van het EVRM geschonden. Indien de Raad meent dat er in casu toch een evaluatie van haar gezinsleven gemaakt werd, meent de verzoekende partij dat er dan geen belangenafweging gebeurd is. De verzoekende partij meent dat er een belangenafweging diende te gebeuren tussen de bestreden beslissing en de volgende elementen, met name haar gezinsleven met mevrouw M.R. sinds 2009, haar gezinsleven met haar zoon, het hoger belang van haar zoon (17 maanden oud) en haar dagelijks leven in België (woning, werk, omgeving, ...). Daar dit volgens de verzoekende partij niet gebeurd is, schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM. Ten derde wijst de verzoekende partij op het hoger belang van het kind. Daar de verzoekende partij een zoon heeft, had de bestreden beslissing rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, wat in casu niet gebeurd is. Bijgevolg is artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden. Ten vierde wijst de verzoekende partij nogmaals naar het hoger belang van het kind, en naar het arrest van het EHRM van 3 oktober 2014 *Jeunesse c. Pays-Bas*, waarin gesteld wordt dat in elke beslissing die kinderen aan belangt rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind. In een vijfde overweging stelt de verzoekende partij dat de Belgische regelgeving ook stelt dat het gezinsleven tussen derde-landers, die ouders zijn van een gemeenschappelijk kind, behouden dient te worden. In dit verband wijst ze op de artikelen 12bis, meer bepaald § 7 en 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Wederom concludeert ze dat dit niet gebeurd is, en dat daarom artikel 8 van het EVRM geschonden is. Tot slot meent de verzoekende partij dat de motiveringsplicht geschonden is, daar de bestreden beslissing geen motivatie bevat omtrent het gezinsleven en het gewoonlijk verblijf in België van de verzoekende partij.

2.3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort als de Raad) merkt op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Voorts blijkt uit de uiteenzetting in het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij ook uitdrukkelijk aan dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent en niet betwist.

Ze beklemtoont dat ze van mening is dat *in casu* een toetsing aan artikel 8 van het EVRM diende te gebeuren, en dat dit nu niet gebeurd is.

Met een dergelijk betoog voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden. De verzoekende partij koppelt de aangevoerde schending van de

motiveringsplicht blijktbaar aan de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en aan de schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grand daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij in afdoende mate aantoonde een gezin te vormen met mevrouw M.R, nu zij daarvan enkele ongedateerde foto's en een huurovereenkomst op beide namen van 28 juli 2011 waarvan de huurtermijn eindigde op 31 juli 2014 bijbrengt, wordt de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld. *In casu* brengt de verzoekende partij documenten van de gemeente bij waaruit blijkt dat de verzoekende partij de vader is van G.D.

Uit de gegevens van het dossier blijkt op geen enkele wijze dat de verzoekende partij een wettig verblijf heeft in België. Bijgevolg betreft het een eerste toegang, zodat er in deze stand van het geding geen sprake lijkt te zijn van een inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. Het EHRM oordeelt immers dat indien het gaat om een eerste toelating er geen inmenging is van het familie- en gezinsleven en er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te geschieden. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst wordt erop gewezen dat inzake immigratie het EHRM bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De betrokken zaak heeft niet enkel betrekking op de vraag of het familieleven geschonden wordt doch betreft ook een zaak van immigratie. *In casu* bestond het familieleven waarop de verzoekende partij zich

beroept niet op deze wijze in het land van herkomst. De verzoekende partij heeft haar familieleven in België gevormd op een moment waarvan zij wist dat haar verblijfssituatie illegaal was en dat de kans erin bestond dat ze het grondgebied diende te verlaten.

Voorts verhindert artikel 8 van het EVRM niet dat de vreemdeling de noodzakelijke formaliteiten moet vervullen om aan de geldende wettelijke bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf in het Rijk te voldoen. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar zoon en haar vermeende partner wordt gescheiden. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat op 27 januari 2015 de verzoekende partij door de verwerende partij werd vrijgelaten zodat zij de nodige stappen kon ondernemen om zich op basis van haar relatie met haar vriendin en kind, in orde te stellen. Ook nu sluit de bestreden beslissing niet uit dat de verzoekende partij een verblijfsrecht voor België aanvraagt. Voorts wordt erop gewezen dat de beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, wordt getroffen en betekend (cf. artikel 10ter, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet). In het kader hiervan maakt de verzoekende partij niet aannemelijk met de elementen die ze aanvoert met name haar vermeende relatie met mevrouw M.R, het gezinsleven met haar zoon, het hogere belang van haar 17 maanden oud kind en haar gewoonlijk verblijf in België, dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aan die voorwaarden te voldoen, als dusdanig een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt (RvS 21 december 2007, nr. 1790(c)). In dit verband brengt de verzoekende partij ook geen bewijzen bij dat er *in casu* hinderpalen zijn voor het leiden van een gezinsleven elders, gedurende de periode dat de verzoekende partij een visum gezinshereniging aanvraagt. De verzoekende partij verwijst naar het arrest van 3 oktober 2014 inzake Jeunesse c. Pays-Bas van het EHRM, waarin een schending van artikel 8 van het EVRM aangenomen werd. Echter in die zaak had de verzoekende partij werk gemaakt van het aanvoeren van concrete elementen en die te staven met een begin van bewijs, *in casu* beperkt de verzoekende partij zich tot algemeenheden. Ook heeft *in casu* de verzoekende partij nooit de Belgische nationaliteit gehad noch hebben haar vermeende partner en hun minderjarig kind de Belgische nationaliteit.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet dient een vreemdeling die voorhoudt te voldoen aan de in artikel 10 van dezelfde wet gestelde vereisten om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten, zijn verblijfsaanvraag in regel in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of verblijfplaats in het buitenland. In artikel 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is, in afwijking van voormelde regel, evenwel bepaald dat in bepaalde gevallen hij ook een verblijfsaanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. *In casu* maakt de verzoekende partij met haar betoog omtrent artikel 8 van het EVRM en het belang van het kind niet aannemelijk dat er *in casu* buitengewone omstandigheden zijn, die haar verhinderen om de vereiste procedure te volgen.

Waar de verzoekende partij voorts aangeeft dat ze woont en werkt in België, wordt erop gewezen dat ze dit niet met een begin van bewijs aantoot. Uit het huurcontract dat ze voorlegt, blijkt dat de huurtermijn voor het gehuurde goed reeds verstreken is. De verzoekende partij brengt voorts geen begin van bewijs bij dat deze huurtermijn verlengd werd. Ook gaat de verzoekende partij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij verklaart hier werkzaam te zijn, maar niet in het bezit is van een arbeidskaart.

Tot slot wordt nog benadrukt dat zelfs wanneer het bestreden bevel zou dienen te worden beschouwd als een inmenging in haar gezinsleven - *quod non* -, dan nog moet worden benadrukt dat rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat de verzoekende partij wist dat zij niet legaal in het Rijk verbleven heeft dat wanneer het gezinsleven dat zij in België heeft opgebouwd, wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole, leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar gezinsleven en de verwerende partij door het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

Voorts stelt de verzoekende partij dat haar leefomgeving (woning, werk, sociale omgeving, ...) zich in België bevindt. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België binnen te komen en te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de

motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven, verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Tot slot wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt.

Gelet op voorgaande bespreking stelt de Raad *prima facie* vast dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM niet ernstig is.

2.3.2.3. Voorts meent de verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald met het hoger belang van het kind.

Gelet op hetgeen voorafgaand besproken werd met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en het feit dat de verzoekende partij met betrekking tot het hoger belang van het kind geen bijzondere elementen aanhaalt, maar zich beperkt tot een theoretisch betoog en een verwijzing naar het arrest van 3 oktober 2014 inzake Jeunesse c. Pays-Bas van het EHRM, toont de verzoekende partij *prima facie* niet aan dat de ingeroepen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald met betrekking tot het hoger belang van het kind, ernstig is.

2.3.2.4. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de uiteenzetting van de verzoekende partij evenmin *prima facie* toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste gezicht niet. Evenmin maakt de verzoekende partij *prima facie* aannemelijk dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

2.3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. *Prima facie* kan er evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangenomen worden. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van het "voorzichtigheidsbeginsel".

2.3.2.6. De middelen zijn niet ernstig.

2.4. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS